

Svar blev givet, som tilfredsstillede ingen. Kravet blev stærkere og stærkere. Rygterne svirrede i Luften, de politiske Valg stod for Døren, og Bølgerne gik højt — ikke alene i København, men over hele Landet. Valgene blev overstaaede, men endnu var Sløret ikke løftet for de mystiske Affærer, og al Interesse samledes nu om denne Sag. „Forening imod Lovbeskyttelse for Usædelighed“ sammenkaldte da et Møde i Koncertpalæet, Københavns største Sal, for at give Borgerne Lejlighed til at fremkomme med den Fordring, som laa paa alles Læber: Nedsættelsen af en blandet Kommission til at undersøge, *hvorledes* Politiet haandhæver Prostitutionsloven og det paa denne hvilende Regulativ. Længe før Tiden var Salen, som rummer 1600, fyldt til sidste Plads, og ca. 2000 maatte gaa bort uden at kunne faa Plads. For dem, der have fulgt Sædelighedskampen her hjemme i de Aar, den har været ført, var det et højtideligt Øjeblik at skulle tale til en saa stor og saa alvorlig interesseret Forsamling af Mænd og Kvinder. Paa Foreningens Vegne talte Formanden Pastor Holck, Frk. Charlotte Sannom og Frk. Anne Bruun, endvidere Borgerrepræsentant Marstrand, Landstingsmand Knudsen og flere Talere. Alle enedes om at forlange Kommissionen nedsat og det langt overvejende Flertal tillige om at forlange hele den offentlige Prostitution afskaffet. Det var et Møde, som ved sin Alvor og Værdighed gav Forkæmperne for Prostitutionens Afskaffelse nyt Mod og Haab paa Fremtiden og ny Forvisning om, at Arbejdet for denne alvorlige Sag ikke har været forgæves. To Resolutioner indsendtes til Justitsministeren, som imidlertid ikke ønskede en Kommission nedsat, men henviste Undersøgelsen af Politiets Forhold til Kriminal- og Politiretten. Ved denne Undersøgelse har det vist sig, hvad der for saa vidt er en naturlig Ting, at de Mænd, der skal haandhæve en usædelig Lov, ikke kan undgaa at demoraliseres af selve Loven. Men igennem alt det uhyggelige, som denne Sag har bragt frem for Dagens Lys, har Kampen for Kønnes Ligeberettigelse indenfor Lovgivningen vundet sikrere Fæste iblandt Borgerne i vort Land. En Lov, der kan føre til slige Tilstande, er i Virkeligheden dødsdømt — før eller senere.

Og i hele denne Sag — ligesom i hele Sædelighedskampen er Kvinderne for Alvor med. De staar ikke ene i Kampen, og det er godt, at Mænd og Kvinder kan hjælpe hinanden i en saa vanskelig Sag, men de gør deres store Del af Arbejdet, og de gør det, fordi det er naturligt for Kvinder at antage sig de ulykkeligtes Sag, og ingen er saa elendig og ulykkelig som den prostituerede Kvinde.